

VISSZA A BORÓKÁBA!

Ha igazán őszinte akarnék lenni, azt mondanám, hogy most már jó pár esztendeje a Serdülő-Dénes Zoli duett rajzolja meg a magyar tájfutó szezon kottáján az első és legutolsó hangjegyeket. Nincs is szebb ajándék nekünk tájfutóknak, mint hogy ők, az év két olyan időpontjában igyekeznek színvonalat nyújtani, amikor az időjárás még igen mostohán bánhat velünk és velük.

Igen, színvonalat. Mostanában egyre gyakrabban hangzik el ez a szó a magyar tájfutók köréből, hisz ki vagyunk rá éhezve, néha már úgy hiányzik, mint egy falat kenyér. Szerencsére ez

a sportág és annak családja nem mohó, igazán kevéssel is beéri. Egy jó terep, ahol tényleg leizadunk a térkép böngészésétől is, sokunknak maga a mennyország, és nem sajnálunk ezért többet is kiadni mind időben, mind pénzben. Hallhatjuk, olvashatjuk, hogy ez egyre inkább jellemző ránk, hisz a velencei tájfutás is igazi unikumnak számít mindnyájunknak (özönlenek rá a magyarok!), és micsoda élvezet végre kiszabadulni például a Bükkből és agglomerációjából, ahol az elmúlt évet töltöttük oly sok versenyen. Remélem mindenkinek a fülébe ültettem a bogarat, hogy ez a fajta tájfutó szemlélet szerez érvényt magának egyre jobban, pedig a valóságban ez mind nem igaz!

Jómagam részt vettem idén is az Őszi Boróka kupán és vállaltam, hogy beszámolok róla, de ennél egy kicsit most többről van szó. Szeretném kicsit beágyazni a köztudatba, hogy ez a verseny – annak ellenére, hogy nem rangsoroló – igenis létezik, mi több, a fent említett fő szempontból (vagyis a színvonalas terep/térkép, és az igazi tájékozódási készség igénye) az idei szezon dobogóján van a helye, talán nem is a legalsón. Ha valaki belelapozott a verseny kiírásába, akkor meglátva a Kaskantyú szót, rögtön megindult a nyál-elválasztása, a kísértés óriási volt. A 7 évvel ezelőtti Hungária kupán debütált először az ősborókás és (számomra) osztatlan sikert aratott. Így egy jó pontot már is elnyert. A térkép készítője – Dénes Zoli – sem lehet titok, hisz amellet, hogy idehaza a makulátlan minőséget képviseli, ráadásként még a falu szülöttje is. Hogy ennek ellenére miért vagyok kénytelen a látogatottságot nézve a harmadik vonalba degradálnom ezt a rendezvényt, az örök rejtély marad számomra. Egy kis statisztikát készítettem, ami tovább növeli az értetlenségemet, de talán el is indít valami építő folyamatot. Mindenki számára egyértelmű, hogy a novembert csak egy verseny uralja immáron több évtizede, és ez így is marad életfogytiglan. Ez nem más, mint az Őszi Szpari. Eszem ágában sincs elmarasztalni eme verseny rendezőit, hisz én is minden évben rávágok az enter-re, amikor az Entry-ben regisztrálok magam, de ami tény, az tény. 15 éves „pályafutásom” alatt mindösszesen 2 terep lett beáldozva e derbinek, amiből az egyik már vagy 9 éve el is sorvadt. A Vértes ősszel gyönyö-

rú, de az a közhelyes kifejezés, hogy leversenyezett terep, semmit nem mond. Lassan kiütésünk nő tőle. Ettől függetlenül óriási keletje van. Megnézve azonban, hogy az országhatáron belül hányan neveztek ide és hányan az Őszi Borókára, bizony erős fejkakargatást csikart ki belőlem. Itt persze nem a nyugati végvárrendszer őrtornyaikról beszélek (SMAFC, ZTC, NKZ, stb...) hanem a Duna-medence keleti régiójáról. Hulljon le a lepel: Míg a HTC-NYV-SZV-FSC kvartett összesen 70 ember delegált a Vértesbe (és a néha teljesen fantáziátlan vonalvezetésű pályákra), addig a közelebb eső Kaskantyúra 12-en voksoltak csupán, pedig mindenki számára egyértelmű, hogy hol élvezheti ki igazán a tájfutás értékeit. Érdekes, ezt a Párciumban

(Arad, Nagyvárad, stb.) és a Délvidéken (Újvidék, Karlóca, ...) felismerik. Persze nem én vagyok a Kalocsa-HSE tengely ügyvédje és szóvivője, de ezúton is szeretném nekik kifejezni elismerésemet és hálámat, hogy egy évben négyszer is lehetőséget adnak, hogy meghemperegjek térképpel az ősborókásban, mindegy hány sebből vérzem, és hogy éjjelente álmatlanul forgolódom a boróka csípésétől. Elvitathatatlan tény is, hogy kitűnő szociális értékkel is rendelkezik egy ilyen verseny, hisz itt nincsenek szabályok, nincsenek ellenfelek, csak és kizárólag bajtársak. Mindenki egyet akar: életben maradni. Célba érkezéskor is alig győzi számolni az ember, a neki hálálkodó sporttársait, hogy megmutatta, éppen hol van. Nem csodálkoznék,

ha románcok is szövődnének egy-egy közös kooperáció alatt. Mindezek dacára, ellentétben oly sok „nagy” versenytől, itt nem látni szomorú vagy épp bosszankodó arcokat, függetlenül attól ki, hol végez. Itt nincsen előre lefutott verseny, hisz az utolsó méterig is elveszhet az ember, ezzel kiszállva a küzdelemből.

Nem kívánom külön részletezni az idei őszi eseményeket, mindenki, hangsúlyozom, MINDENKI jól érezte magát. Száz szónak is egy a vége. Olyan értékeket képvisel a Tavaszi és Őszi Boróka, ami egy tájfutótól sem életidegen, amiben rengeteg munkája van minden rendezőnek. Cserébe ők csak egyet kérnek, aki teheti, jöjjön el egyszer a Borókára!

Zsebe Isti

HSE